

כאן...

הלאות מתפשטת, גם אם היה מלח במקום סוכר בקפה הוא לא היה מרגיש, אבל הוא לא מוותר... עוד פעם ועוד פעם... לבסוף הוא מחליט שהוא התאמן דיו, הוא הבין קצת, והוא ישלים את המשנה מחר, יחד עם המשנה הבאה של מחר... ב' משניות, כל סוף העולם... אבל למחרת, לאחר שבקושי תפס את המניין האחרון, וכל החייוות בבית מהחוננה, הכוללת הולכת ארוחת בוקר מנפקת לזוג המלכותי, ועוד אי אילו צימע'ס, וכבר ההכנות לשבע ברכות הראשון שמתקיים אצל הסבתא בעיר הסמוכה... לא נלאה אתכם בתיאורים של ההכנות לסניעה וה'דרשות' ה'מרתקות' שהיו עם, המשויש בין יציאת מצרים לשידוך זה, וכולל את הבריחות החבוטות (שהרי מצוה לשמח חתן וכלה, ולא כתב א"ך, אזי ממה נפשך,

מעשה מוזק באמונה ובטחון לקשור את החי - לחי

עיר ואם בישראל היתה העיר סלאנים בה כיהן כרב ומרא דאתרא הגאון הנודע רבי אייזיל הריף זצ"ל, לרוב גדולתה היו אחינו בני ישראל היושבים בערי הפרוות עוקבים ומברכים ססדר - מה נעשה בה בעיר הגדולה והחשובה, מחמת כן, היו הכל מריבים לזכות 'בחן' אשר שימש בימים נוראים ונאשתיך בעיר החדש, ששפט מציעים לו 'משכורות כפולה' מהינתן לו בסלאנים, וכך מצאו עצמם ראשי הקהילה בסלאנים תרים ומחפשים בכל שנה מחדש בעל תפילה ראוי ונכון לעבודת הקודש הזו, והיה באחת השנים וכבר לא נמצא בין תושבי ודרי העיר מי שאתם לתפקיד קודש זה, ששפטו ולא מצאו אלא אחד מבין זקני הדור שכבר אזלו כוחותיו ובקושי נשמע קולו, וכל מעלתו הייתה שהכיר קצת את ה'נוסח', בלית ברירה נבחר הלה לשמש כבעל תפילה, אלא שכאן נענו כמה מראשי הקהילה שכ'תנאי קודם למעשה' עליו לחתום על 'חזוה' שבעשרי שנים הבאות יאשר בתפקיד קודש זה, ולא יעזוב אותם אפילו תמורת שכר נאה יותר. לשמע 'ננאי' זה עלה שחוק גדול על פניו של ר' אייזיל הריף, ומשנשאל 'לשחוק מה זה עושה' נענה ואמר, הנכם מזכירים לי מעשה שהיה לפני כשלושים שנה בעלותי על כס הרבנות בעיר

לצעוק 'שאבעס' על עצמנו

היינו קבוצת נעדר רחוב - כולם הצמידו אותנו כנערים 'פוחלים'. היה זה בשבת בצהריים שכל החבורה שיחקה בעיר במגרש הצמוד לבית הכנסת כאשר יצאו המתפללים מבית הכנסת בעטתי בחוקה בכדור שטס הישר אל עבר הר המקום, איש נשוא פנים יציא מפתח בית הכנסת הכדור הפיל ארצה את המגבעת המהודרת שחשב חבורת הנערים השתעשעה מהמוחזה ופרצה בצחוק קולני. לאחר שגחן ארצה, הרים האיש את המגבעת וחבשה לראשו נפנה לכיוון המגרש והחל צועד לעברנו...

מספר נעדר: "כאשר הרב צעד לעברי, שאלתי אותו בחופזה: 'מה אתה רוצה?! אתה רוצה לעשות לנו פה קידוש?? חיכיתי להערות, גערות או טרוניות מהאיש ואולם להפתעתי פנה אלי האיש בקול רך ודומשק ושאל: 'טעודת שבת כבר אכלת?' הבטתי בעיניו והם הביעו חום וחובה, האמת, שהייתי רעב...

בבית ההרוס בו גדלתי, אוכל חם היה חלום רחוק ובלתי מציאותי. האיש עמד מולי ממתין בסבלנות לתשובה. הרגשתי שהוא פירק אותי מנשקי, עמדתי כשמחשבות מתרועענות במוחי, את תחושת הזעם והעלגולגול תפסתי תחושת בושה. לבסוף נמלטה מפני תשובה חרישית: "לא! הרב הניח דין ורכה על כתפי והוביל אותי אל ביתו. נכנסנו לבית, המקום היה מלא בניחוחות של מאכלים ומשפלים אותם לא היכרת.

הוא הושיב אותי ליד השולחן הערוך, קידש על היין, לאחר בציעת הפת, הגישו לפני צלחת מלאה בכל טוב, אכלתי בזריזות להשקט את רעבוני, וחיש קל הצלחת נשארה ריקה. פנה אליי הרב ושאל אם אני רוצה תוספת, הנהנתי לחיוב והוא נפנה להגיש לפני צלחת נוספת. אכלתי גם את הצלחת השנייה ברעבון מאוחר יותר ידעתי שלמעשה אכלתי את מנתו של הרב. לאחר הטעודה הדשנה, שכחו - לא זכורה לי, שאל אותי הרב האם אני עייף ורוצה לישון. "כן" אמרתי.

הרב הציע לי בעצמו מיטה. נכנסתי למיטה תשוש, כשהתעוררתי היה כבר מוצאי שבת. הרב ניגש אליי ושאל: "מה תוכניתך?" אמרתי: "אני רוצה ללכת לבלות". הרב ניגש למגירה מסוימת, הוציא משם מטבע ושאל: "זה מספיק?" "כן", עניתי נדהם. לפני שנפניתי לצאת שאל הרב: "האם תביא גם עם מחר?" "כן", עניתי. אט, אט, נוכחתי לדעת כי לרב המופלא הזה, יש עוד שניים עשר נערים כמוני שמיניים אליו יום יום.

כעבור זמן. נהפכתי להיות בן בית, אור הקדושה ואור התורה שקרנו ממנו חדרו לנפשי פנימה, וחוללו בי מהפכה של ממש, הרב למדני תורה מהבסיס הראשוני, בסבלנות אץ קץ, וכשהתקשיתי בהבנת התורה הוא היה מעודדני שאני עוד אחיה 'גדול בתורה!'. נכנסתי ללמוד ב'שנה ובה' ראיתי ברכה בעמלי, עד שזכיתי להיות דיין בישראל -

לאחר עשרים וחמש שנות דינות, פרש בדין יעקב (אחוזו הנער) מתפקידו הרם כדיין בבית הדין, והמשיך לשקוד על התורה ללא הרף, על פי הדרך שהתווה לו מורו ורבו. כן, זה בעל המגבעת ההדורה תשוא הפנים, הלוא הוא הגאון הגדול מרן רבי עובדיה יוסף זצוק"ל ('יתד נאמן', יום חמישי י"א שבט תשפ"ג). הרב דוד בורוורן שליט"א, מתוך ספר 'עניני צדיק'.

לא החכמה היא לצעוק 'שאבעס' - הגדלות היא לוותר על מנת ה'טשלוט' שלך ולהכניס נער תועה זה לביתך, או הצליח מרן זיע"א לקרבו ולהכניסו תחת כנפי השכינה...

או שיסמך בדרישה, או שיסמך בהדרשה נגדה...ואכמ"ל) על המכות של מצרים והמכות שהעביל מקבל... ושוב... מגיעים הביתה ב15:1, ושוב... ממתינה בסבלנות המשנה מאתמול... ושוב... קפה שחור, הפעם הסוכר מורגש ומודגש, שוב דף ועט, ושוב הלאות מתפשטת עוד ועוד, ושוב המשנה לא ברורה... ושוב הדחיה למחר, יחד עם עוד ב' משניות...

דידי, אתם כבר מבינים שלאחר כל השבע ברכות הוא כבר לא יחזור לקביעתו שלו, הוא כבר לא מסוגל לראות את המשנה הזאת, שהוא תקוע שמה כבר שובע... אומר הרב הנ"ל, תהיה קל כנשר, אתה רואה משנה קשה, ואתה יודע שכעת אין לך את המוחין, תדלג, תהיה קל גם לקפוץ, תקרא "מלמלה" ותמשיך הלאה...

מה שתוקע אותנו מלעשות את הקביעותי זה המקומות הזאת, באתם הימים שררו צפיפות ודוחק נוראיים בבית החיים, מכיוון שכן מיהרו אנשי הנהלת ה'חברא קדישא' וקדשו חלקת שדה חדשה לשמש 'בית החיים', ועדיין לא נבנו לא אבו אנשי העיר להטמין בו את קרוביהם יקיריהם - שהרי כל אחד רוצה להיות בשכנות לבני משפחתו, בקברי אבותיו וכו', מה עשו אנשי הח"ק, נמנו וגמרו, וגם הכריזו על כך בראש כל חצות, בדעתנו להעניק אלף זהובים למשפחות עדיין הנשאר הרשונים "שיטמנו בבית החיים החדש" ומ"מ, לא נועשו.

בהגיע 'ערבי פסחים' נפל דבר, כי אחד האברכים מבני העיר שבביתו שררו עניו ומחסור קשים ומרים, ולא מצא כדי סיפוקו לקנות מצה ומרור, כורך ושולחן עורך, נענה ואמר לנוות ביתו, אין לנו שיעור רב הדרך היות - אישנו עצמי כמי שנתקבשתי לישבה של מעלה, ומיד תקראי הנה את אנשי ה'חברא קדישא' מתוך מסוה של בני יללה כאלמנה אבלה וחפזית ראש, הללו יובילו אותי לבית החיים החדש תמורת אלף זהובים שמהם 'נחיה ולא נמות' - כי יהיו בידינו די מעות להוצאות החג המרובות ולתשלום חלק מהחובות הרובע על כתפנו - ובעזרה ש"ית" אמצא את הדרך לצאת מקברי אשר יכרו לי... בתחילה הביטה על בעל הבית כמי שהשתבשה עליו דעתו, וכי 'הכסף יענה את הכל'... אבל מה שלא עשה השכל עשה הזמן, ביים י"ג בניסן באשמורת הבוקר עדיין נשאר הבית ריקם, אף לא 'קארטאפל' (תפ"א) אחד נמצא בבית, הסכימה האשה לעצת בע"ב, ואכן, תוך זמן קצר רעשה העיר על פטירתו הפתאומית של אברך צעיר רך בשנים בהמשך אחריו אלמנה יתומים רכים, וכשבאו אנשי הח"ק מצאו אלמנה המיילדת בצוקתו שבר על כשלה עשירי לעולמו בפתע פתאום, אחר 'דין ודברים' הסכימה לקבורתו בבית החיים החדש, אך בתנאי קודם למעשה שכל הסכום במלואו ישולם לה עוד היים - לפני עירת הלילה, אנשי הח"ק נתנו לה אלף זהובים והוציאוהו במטה להובילו למנוחות. והנה, הדרך לבית החיים החדש הייתה ארוכה מהדרך שהיו רגילים

הקשים, אבל מה בסוף?? ?? נשארים בלא כלום!!! **לפעמים צריך לדלג!!!** ואז תסיים בעני"ה ש"ס משניות מינוס 50 משניות שלא הבנת, מה עדיף? כלום?? ?? תהא הדין לחפץ חיים, הלימוד בבית אמור להיות נעים, אל תתעקב והוא הפרטים של ה"אפי תלאת" כי לא תשאר עם כלום!!! **"כפסת מרובה על תפסת - תפסת מועט תפסת"...** אבל זה נכון להרבה תחומים, אם מישהו ירצה להחזיק בהגעה בזמן לתפילה, אבל יש איזה זמן שהוא לא מסוגל, שישאל רב אולי מראש עדיף לוותר על תחום ההתמודדות הזאת, ולהגיע בזמן תמיד חוץ מזמן זה (ושוב, לא שמעתי את זה, וכל אחד ישאל לרבו)... כל דבר לא צריך להיות "פרפקציוניסט" כי לבסוף תישאר בלי כלום... בהצלחה לכולנו בענ"ה, ושיהיו רק שמחות!!!

ללכת בה לביה"ח הישן, ע"כ משעברו בדרכם בסמוך לקרטשמע' (בית אסמ"ת) נכנסו לשם לנוח קמעה ולשתות מעט 'משקה' לחמם לבם, המות' יצאל נשתי הכושר, וברח הרוג ברגליו, והיה בצאתם, נדהמו אנשי הח"ק לנוכח נס 'תחיית המתים' שאידע לנגד עינם, הילד איננו... ונתפרדו איש איש לביתו.

לאחר זמן, מת (באמת) אחד מאנשי העיר, גם בזה הסכימו בני המשפחה שהיו נעיים ואבוינים אלם ומרודים - לקברו בביה"ח החדש, ואף הם בקשו וקבלו את התשלום מראש, אבל אמרו אנשי ח"ק בזאת הפעם נשמור על ה'מית' מכל משמר, ובבואם לקרטשמע קשרו את ידיו ורגליו על המית אל המיטה בחבלים עבים, ואת המיטה קשרו לכותלי הבית בכדי שלא 'ברח' להם... נענה ואמר להם אחד מבני הכחורה, שוטים שבעולם, את המית הלו אתם קושרים... אין כל צורך בזה, הרי הוא מת ל"ע, אין בידו להיזי אבר וק"ו שאין בכוחו לקום ולברוח, זה המת כבר לא יקום אלא בתחיית המתים... אבל, אל ה'מית' הראשון הייתם צריכים לקשור... סיים רבי אייזיל ואמר בחריפותו, שוטים, את החוץ דהאי שתא אתם קושרים ב'חזוה' שלא יברח... הרי הוא כאותו מת שאינו יכול לברוח לשום מקום, שהרי אין לקהילות אחרות כל חפץ בו... את קרומי הייתם צריכים לקשור... כי הם היה 'קולם ערב ופרקם נאה', אותם הקהל דורש ומחפשו.

אף אן נעני ונאמה, הנה יש אנשים ה'קושרים' בכל כוחם את 'פרנסתם' למען אל תברד מהם, ויש שבכל תע דואגים לקשור 'קשרים' עם ה'בוס' שלא ישמט מהם או שלא ישמט אותם ממנו... ידאים הם שאמ יאילו אותם, על כן הם מתנהמים אליו ומקשיקים. הרבה מכווחות הנפש בכדי 'לקשור' אותו אליהם, דעו נא, כי לאותם חבוי חברא קדישא אתם דומים - מה לכם לקשור את ה'מית', הרי הפרנסה הקצובה לכם לעולם לא תנתק מכם, וכן הובס (נראה) כעומד על גביכם באמת אתנו אלא שליחי שהונמקו מן השמים, ואין בידו להרע לכם ואפילו בפרטות אחת... **תקשרו את החי... תקשרו לחי העולמים 'תשקיעו' אצלו, כי ממנו הכל.** (באר הפרישה, יתרו פ"א).

לעבירי בכל לבבכם
התקוות בעבודת הלב - ין תפילה

המשך הנידון בהכנסת שרולי הידים לחליפה בתפילת שחרית.

לפני מס' שבועות (פר' ויש תשפ"ג, עלון קב) הבאתי "הרגש" שהיה לי (לאחר שהייתי ב'מסיבת חנוכה' עם הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א ללא חליפה) ב'עומד לפני המלך' שאין ראוי ב'תפילת שחרית' בעת ש'תפילין של יד' מונחים על הזרוע ישנם הנהיגים להשאיר את היד שעליה קשורות התפילין מחוץ לשרוול החליפה. וכתבתי שנהא לי שאין הדבר ראוי - מחמת שאפני המלך אין עומדים כן... **קבלתי תגובות מכל רחבי ארה"ק על החברים - ואשתדל להביא את עיקרי הדברים:** הרה"ג ר' אשר ברוך פורת שליט"א מחשובי קרית 'מודיעין עילית' מח"ס 'דרך ישרה' על הנהגות האי חסידא ופרישא צדיק יסוד עולם ר' שריה דבילצקי זצוק"ל הפנה אותי לדברים שכתב בספר (פרק ג' ס"א) **"הקפיד להכניס היד עם התפילין לשרוול החליפה בשעה שהתפלל, ולא להניח החליפה שמוטה על הכתף, דאין עומדים כן לפני המלך"**. ושם בהערה הגה"ה הר"ה הנ"ל: כתב רבינו בשו"ת 'שמוע ומוסיף' (בכת"י, וז"ל "יש להזהר שלא לעמוד להתפלל שמונה עשרה כמו שיש נוהגים, שהשרוול השמאלי של המעיל או החליפה או הסוודר מופשט ותלוי, או שמכופתר להם תחת הזרוע, והלא אם יעמוד כן לפני מלך ושר גדול יגרשו אותם החוצה, ואין יתכן לעמוד כן לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, והרמב"ם (פ"ד תפילה ה"ה) כתב "תיקון המלבושים כיצד: מתקן מלבושיו תחלה, ומצייץ עצמו ומהדר, שנאמר והתחוו לה' בהדרת קודש" וכו', על כן מאד צריך להזהר בזה להיות מלבוש בראוי, וכבר הזכיר על זה הגר"מ שטרנבוך שליט"א בספרו 'הלכות הגר"א ומנהגיו' (פ"ט צ"א), עכ"ל.

כמו כן קבלתי טלפון מאחד מרובני ישיבת "יסודות התורה" (ת"א, לצערי שכחתי את שמו) שאמר שיש "כף החיים" (אשמח שיראו לי את המקומו) שמוזרה על הבחורים שאינם לובשים את החליפה כראוי, אלא על הכתפיים.

לאידך גיסא קבלתי עדות נאמנה מכלי ראשון - אברך חשוב שראה את מרן הגר"י"ש אלישיב זצוק"ל שהיה לובש את התפילין, היה משאיר את החליפה על כתפו או שהיתה מכופתרת תחת הזרוע. וכן שלח הרב ברוך פנחס וינשטוק שליט"א 'מקריית אתא' צילום מחוברת "ענין הפרשה" שהוא בסוף החוברת פסקי הלכה מהגר"י"ש אלישיב זצוק"ל בהלכות תפילה (כפי שנמסרו מנכדו הגרא"צ ישראלון שליט"א) שכתב "אין להקפיד בזה - כיון שרואים שזה לצורך התפילין".

וכן ראיתי את מו"ה הגר"א בידרמן שליט"א בעת שהתפלל 'מנחה' עם תפילין ד'רבינו תם' (אלול תשפ"ב, בית הכנסת 'שבטי ישראל' רכסים) כיפתר את שרוול החליפה תחת זרועו.

מ"ה למעשה? אין בידו להכריע בפלוגתא דרבוותא, והשתדלתי להציג את שני הצדדים, וכל אחד ישאל את רבותיו...

<p>עלון השבוע: לא נתרם יוצא לאור בזכות ה'חכמי לב' שיש להם הו"ק לעלון. חלק נתרם לע"ג: משה בן גנוס תורת. וזוגתו רחל זינת בת נוצר תורת.</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא" ג' רפים במסכת שבת" פ - פכ</p>	<p>ניתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com בכל עניני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>דרוש תרומות להרפסת העלון ניתן לתרום בנדירים פלוס בקופת 'עלי באר' הנבחה בעריות - 60 ש"ח מצווה רבה וחיובי הרבים להדפיס מהמייל ולחלק בבתי כנסת.</p>
--	---	--	---